

KRAKKIE

Andere boeken van Ingrid Vandekerckhove bij Clavis

Over Felix en Lotte

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

De drommelse drone

Over de Griekse mythologie

De bende van Zeus

Theseus' eerste overwinning

En verder

Planeet Snoepiter

De geluksplukkers

Ingrid Vandekerckhove

Krakkie

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Lisa Brandenburg

Trefw.: scheiding, puppy, vriendschap hond-mens, wraak

NUR 282

ISBN 978 90 448 4663 8

D/2022/4124/160

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.ingridvandekerckhove.be

Ingrid Vandekerckhove

KRAKKIE

met illustraties van
Lisa Brandenburg

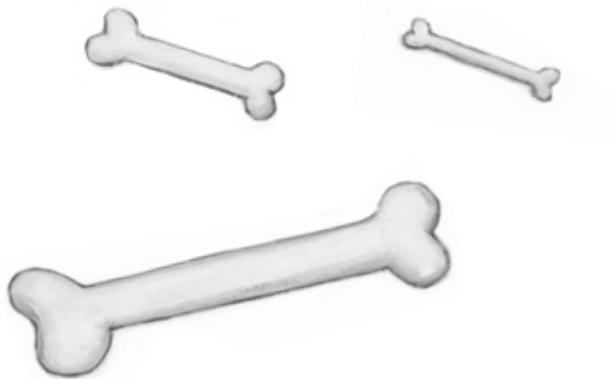

IK PIK HET NIET LANGER. Nu is ze te ver gegaan, dat mens van mij. Ik zal haar mores leren.

Bijten? Nee, ik ga niet bijten. Grommen? Nee. Ik ga ook niet grommen. Niet dat ik dat niet kan, grommen en bijten, als je dat maar niet denkt. Ik bijt als een krokodil en grom als een leeuw. Kijk maar eens naar mijn tanden. Scherp, hè? Maar die heb ik niet nodig om oorlog te voeren. Onze oorlog. Die van Max en mij, tegen dat mens van mij. Ik zal je het hele verhaal vertellen.

Ons verhaal.

Dat van Max en mij.

Ja, ik ben een hond. Heel gewoon. Ik blaf, snuffel, lik, grom, bijt, kwispel, jank, poep. Botjes afkluiven doe ik het allerliefst. Net zoals elke andere hond. Maar als je een hond bent, denken ze gauw dat je niet verder denkt dan je snuit lang is.

Oké, ik kan niet hardop praten in mensentaal, maar ik verzeker je: ik ben niet zo'n stomme vis die alleen maar wat rondjes zwemt in een kom, zoals Bob, mijn huisgenoot. Ik ben een hond. En niet zomaar een hond. Ik ben ik. En dat zal ik haar, dat mens van mij, eens en voor altijd duidelijk maken.

Mijn mens ... daarmee bedoel ik mijn baasje. Baasje? Wat heb ik een hekel aan dat woord! ZIJ mag denken dat ze de baas over mij mag spelen.

Speel jij maar baasje over Bob, denk ik dan. Je weet wel, die domme vis daar in de kom op het aanrecht. Die heeft niets liever. (Ik vraag me af of hij iets anders kan dan alleen maar rondjes zwemmen. Ooit vraag ik het hem.)

Maar ik? Nee, ik doe niet mee! Zeker niet na alles wat er is gebeurd. Wat denkt ze wel? Nou ja, ik geef het toe. Ik ben niet perfect. Ik ben wie ik ben. Daar kan ik ook niets aan doen.

In het begin wist ik niet beter. Ik deed mijn best, echt waar. Kopje scheef, niet piepen, niet janken, of toch niet te veel ...

Nee, leuk vond ik het niet.

Ik werd weggehaald bij mama en papa, bij mijn broertjes en zusjes. Ik kreeg alleen een lapje mee uit ons nest. *Een souvenir*tje, noemde mijn mens het. Iets wat lekker stonk naar ... tja, eigenlijk stonk het vooral naar mijn broertje Loeloe, die er de hele tijd met zijn vieze kont op had gelegen. Mooie troost!

Zodra de auto vertrok, begon mijn mens meteen luid tegen een stem in de lucht te praten: 'Hoi Babs. Ik was net in de kennel. Ik heb het hondje!'

'O! Heb je hem gehaald? Vandaag?' klonk de hoge stem van Babs.

Hem, dat was ik. Ik zat op de stoel naast haar.

'Ja! Schattig, zo'n puppy! Snoezig!' taterde mijn mens terug.

Toen schalde de stem van Babs weer door de auto: 'O! Vertel! Is hij mooi?'

'O ja! Zij, zij! Het is een zij! Het is een teefje. Zo mooi. Veel haar. Een pluchen beer. Een beetje de kleur van die pluizenbol aan je sleutelhanger!'

Ze schaterden.

Mijn oren piepten. En ik vond het niet leuk om met een sleutelhanger vergeleken te worden.

‘Heerlijk, zo’n huisdier,’ hoorde ik Babbelbabs zingen. ‘Je zult het zien, Astrid. Zo gezellig! Ik kan me een leven zonder mijn Minoetje niet meer voorstellen. Nu ligt ze op mijn schoot te spinnen.’

Even kwam de hand van mijn mens naar mij toe en streelde me over mijn kop. Toen legde ze haar hand weer op het stuur. ‘Wat zullen ze blij zijn, de kids!’

‘Heb je al een naam voor hem?’

‘Haar. Het is een zij. En nee, of ja ... We dachten aan ...’

Precies op dat moment was er een harde KRAK te horen, en meteen daarna een Iiiiiii!

Aan dat moment heb ik mijn naam te danken. Eigenlijk aan Babs, de babbelvriendin van mijn mens. Want zij hoorde nog net ‘KRAK’ en ‘iiii’ en zij had dus KRAK-iiii verstaan. Eigenlijk heb ik mijn naam te danken aan één seconde, of een aaneenrijging van secondes. Het is een beetje zoals dominanteentjes die elkaar omverduwen. En het begon met de seconde waarop mijn mens schrok, heel hard zelfs. Omdat ik had geblaft. Door het schrikken gaf ze een ruk aan het stuur. En door die ruk was de auto tegen een verkeerslicht gereden. En van de schok, nou ja, heb ik toen geplast.

‘Iiiii!’ riep mijn mens nog een keer. Want ze zag de donkere natte vlek onder mij. ‘Iiiii! Mijn stoel! Ook dat nog! Vies beest dat je bent!’

Zo is het dus begonnen. Ik had een naam. KRAKKIE. Door die KRAK. En al meteen de eerste dag zat er ook een barst in onze relatie. En we waren nog niet eens thuisgekomen.

We moesten eerst lang wachten bij het geknikte verkeerslicht. Mijn mens had het koud, want het was koud. Ik kreeg haar jas om me heen, want ik was klein.

Toen stapten we in een stinkend busje, dat ons naar een garage bracht. Daar moesten we weer wachten. Uiteindelijk stapten we in een andere auto. Die stonk nog erger dan het busje. Dat vond mijn mens blijkbaar ook. Ze haalde een flesje tevoorschijn en begon ermee in het rond te spuiten.

Dat vond ik niet echt beter ruiken.

Zij wel, blijkbaar, al werd haar humeur er niet echt beter op.

En ook in die auto was de stem van Babbelbabs er weer! 'Wat is er gebeurd? Hoe gaat het met Krakkie? Alles in orde?' 'Met Krakkie opperbest.'

Ja, echt, ze zei 'Krakkie' alsof die naam er altijd al was geweest. Terwijl ik die naam nog maar net had. Mijn mens zei het een beetje snauwerig, vond ik. Of klonk het alleen maar zo omdat ze vier keer na elkaar moest niezen?

'Met mij wat minder,' zei ze toen.

Nee, ik weet niet of mijn mens me lief vond. In elk geval niet zo lief als Babbelbabs haar Minoetje. Die poes is een verwend nest, daar ben ik zeker van. Minoetje hier, Minoetje daar, Minoetje overal. 'Een geschenk uit de hemel,' hoorde ik Babbelbabs zelfs eens zeggen. We zaten toen ook in de auto. Het was de eerste keer dat ik paardenpoep had geroken en geproefd. Heerlijk! Ik vind paardenpoep lekker. Ik had er zo in rondgesnuffeld dat de poep in mijn oren plakte en tussen mijn tanden zat. Mijn mens was toen gaan gillen. En natuurlijk vertelde ze het hele verhaal even later aan Babbelbabs. Alle ramen had ze opengedraaid. 'Mijn auto stinkt naar stal! Wat een viezigheid!' krijste ze.

'Tja,' zei Babbelbabs toen. 'Dat heb je wel met honden. Katten doen zoiets niet. Die zijn netjes. Maar ja, je weet het, je hebt poezenmensen en hondenmensen.'

En dat terwijl ik de eerste dag poeslief was. Ik deed vreselijk mijn best. Die dag plaste ik maar één keer op het parket van mijn mens.

